

- nowiska, a za zgodą właściwego ministra — do 100% tej stawki,
- 2) prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze i na zasadach określonych w art. 150 ustawy,
 - 3) zakwaterowanie na koszt szkoły wyższej, z wyłączeniem kosztów dodatkowych związanych z zajmowanym lokalem (jak opłaty za energię elektryczną, gaz, radio, telefon, telewizję itp.), chyba że umowy lub porozumienia, o których mowa w § 1 ust. 1, stanowią inaczej,
 - 4) korzystanie ze świadczeń społecznej służby zdrowia na zasadach obowiązujących obywateli polskich pozostających w stosunku pracy,
 - 5) zasiłki rodzinne, zgodnie z przepisami obowiązującymi obywateli polskich,
 - 6) możliwość zakupienia za walutę polską, raz w roku, biletu kolejowego, lotniczego lub na przewóz promem polskiej żeglugi bałtyckiej do kraju zamieszkania i z powrotem lub zakupienia biletu na wymienione środki lokomocji do innego kraju i z powrotem, jeżeli cena biletu nie jest wyższa od ceny biletu do kraju zamieszkania; uprawnienie to przysługuje osobom zatrudnionym w Polsce co najmniej pięć miesięcy,
 - 7) uprawnienie do korzystania z 50% ulgi taryfowej

przy przejazdach kolejami na podstawie legitymacji pracownika szkoły wyższej.

§ 7. 1. Do osób, o których mowa w § 1 ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy art. 145, 146, 148, 149, 150, 151 ust. 1, 2 i 4, art. 152, 153, 156—158, 182, 185 i 187—192 ustawy.

2. Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego może w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych względami dydaktycznymi lub naukowymi, wyrazić zgodę na skierowanie za granicę osoby, o której mowa w ust. 1, w celach szkoleniowych i naukowo-badawczych, na zasadach obowiązujących obywateli polskich.

§ 8. Stosunek pracy, zawarty z osobami nie będącymi obywatelami polskimi przed wejściem w życie rozporządzenia, staje się stosunkiem pracy opartym na umowie o pracę na czas określony stosownie do przepisów rozporządzenia.

§ 9. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o właściwym ministrze, rozumie się przez to ministra (kierownika urzędu centralnego) sprawującego nadzór nad szkołą wyższą.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

74

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 22 kwietnia 1986 r.

w sprawie czasowego zakazu sprzedaży napojów alkoholowych.

Na podstawie art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. Nr 35, poz. 230 i z 1984 r. Nr 34, poz. 184) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zabrania się sprzedaży i podawania napojów alkoholowych zawierających powyżej 4,5% alkoholu we wszystkich punktach sprzedaży detalicznej, w tym również Przedsiębiorstwa Eksportu Wewnętrznego „Pewex” i Przedsiębiorstwa Handlu Zagranicznego „Baltona”, oraz zakładach gastronomicznych na terenie kraju w dniach 30 kwietnia i 1 maja 1986 r.

§ 2. Sprzedaż i podawanie napojów o zawartości do 4,5% alkoholu (piwa) w punktach sprzedaży de-

talicznej oraz zakładach gastronomicznych w dniach 30 kwietnia i 1 maja 1986 r. uregulują wojewodowie i prezydenci miast: stołecznego Warszawy, Krakowa i Łodzi we własnym zakresie.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia powierza się Ministrowi Handlu Wewnętrznego i Usług oraz terenowym organom administracji państwowej o właściwości ogólnej stopnia wojewódzkiego.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

75

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 28 kwietnia 1986 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie krajowego transportu drogowego.

Na podstawie art. 8 ust. 4, art. 9 ust. 3 i art. 10 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o transporcie drogowym i spedycji krajowej (Dz. U. Nr 53, poz. 297 i z 1984 r. Nr 53, poz. 272) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 33 rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 31 lipca 1972 r. w sprawie krajowego transportu drogowego (Dz. U. Nr 34, poz. 234, z 1973 r. Nr 2, poz. 20, z 1974 r. Nr 23, poz. 139 i Nr 40, poz. 238, z 1975 r. Nr 31, poz. 168, z 1977 r. Nr 30, poz. 134, z 1981 r. Nr 11, poz. 56,

z 1982 r. Nr 25, poz. 185 i z 1986 r. Nr 3, poz. 21) ust. 2—4 otrzymują brzmienie:

„2. W wypadkach uzasadnionych technologią przewozów bądź kooperacją i technologią produkcji terenowy organ administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw komunikacji stopnia podstawowego będzie udzielać zezwoleń na jednorazowe lub okresowe wykonywanie przewozów poza zasięg ustalony w ust. 1. Organ ten może udzielać zezwoleń również w innych gospodarczo uzasadnionych wypadkach.

3. Nie wymaga się zezwolenia na wykonywanie przewozów poza zasięg ustalony w ust. 1 w odniesieniu do:

- 1) przewozów wykonywanych samochodami ciężarowymi o ładowności do 1500 kg, należącymi do osób fizycznych;
- 2) przewozu ładunków pojazdami specjalizowanymi, z wyjątkiem pojazdów samowładowczych i pojazdów furgonów ogólnego przeznaczenia;
- 3) przewozu samochodami ciężarowymi o ładowności powyżej 1500 kg:
 - a) płodów rolnych, towarów żywnościowych i zwierząt gospodarskich,
 - b) pasz przemysłowych i napojów chłodzących,

c) produktów runa leśnego i dziczyzny przez przedsiębiorstwa produkcji leśnej „Las”;

4) przewozu samochodami ciężarowymi o ładowności powyżej 1500 kg, dla których właściciel zagwarantuje wykorzystanie ładowności w obu kierunkach jazdy.

4. Zezwolenia na jednorazowe i okresowe wykonywanie przewozu ładunków w określonym czasie poza ustalony zasięg przewozów udziela się na wniosek jednostki gospodarki społecznej lub osoby fizycznej prowadzących transport.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: J. Kamiński

76

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŁĄCZNOŚCI

z dnia 21 marca 1986 r.

w sprawie warunków i trybu wydawania świadectwa radiooperatora.

Na podstawie art. 27 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o łączności (Dz. U. Nr 54, poz. 275) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się następujące rodzaje świadectw uprawniających do wykonywania czynności radiooperatora w służbie lotniczej, morskiej i żeglugi śródlądowej:

- 1) świadectwo ograniczone radiotelefonisty w służbie lotniczej, morskiej i żeglugi śródlądowej,
- 2) świadectwo ogólne radiotelefonisty w służbie lotniczej, morskiej i żeglugi śródlądowej,
- 3) świadectwo radiotelegrafisty drugiej klasy w służbie lotniczej i morskiej,
- 4) świadectwo radiotelegrafisty pierwszej klasy w służbie lotniczej i morskiej,
- 5) świadectwo ogólne radiooperatora w służbie morskiej,

§ 2. 1. Świadectwo ograniczone radiotelefonisty może uzyskać osoba, która:

- 1) ukończyła 18 lat,
- 2) w służbie morskiej i żeglugi śródlądowej ma ukończoną szkołę podstawową, a w służbie lotniczej — szkołę średnią (zawodową lub ogólnokształcącą) oraz odbyła odpowiednią praktykę pod nadzorem osoby posiadającej jedno ze świadectw wymienionych w § 1 pkt 2—5.

2. Świadectwo ograniczone radiotelefonisty dla pilotów szybowcowych i samolotowych w kategorii licencji turystycznych i pilotów balonów wolnych w służbie lotniczej może uzyskać osoba, która ukończyła 15 lat oraz szkołę podstawową. Piloci ci powinni odbyć odpowiednią praktykę pod nadzorem osoby mającej jedno ze świadectw określonych w § 1 pkt 2—4.

§ 3. Świadectwo ogólne radiotelefonisty może uzyskać osoba, która:

- 1) ukończyła 18 lat,
- 2) w służbie morskiej i żeglugi śródlądowej ma ukończoną szkołę podstawową, a w służbie lotniczej — szkołę średnią (zawodową lub ogólnokształcącą),
- 3) w służbie morskiej odbyła odpowiednią praktykę pod nadzorem osoby mającej jedno ze świadectw wymienionych w § 1 pkt 2—5,

4) w służbie lotniczej odbyła odpowiednią praktykę (co najmniej 15 godzin lotu na statku powietrznym wyposażonym w urządzenia radiotelefoniczne) pod nadzorem osoby mającej jedno ze świadectw wymienionych w § 1 pkt 2—4.

§ 4. Świadectwo radiotelegrafisty drugiej klasy może uzyskać osoba, która:

- 1) ukończyła 18 lat,
- 2) ukończyła szkołę średnią (zawodową lub ogólnokształcącą),
- 3) w służbie morskiej odbyła co najmniej roczną praktykę na statkach morskich lub stacjach nadbrzeżnych, wykonując czynności radiotelegrafisty pod nadzorem osoby mającej jedno ze świadectw wymienionych w § 1 pkt 3—5, a w służbie lotniczej odbyła praktykę (co najmniej 25 godzin lotu na statku powietrznym wyposażonym w urządzenia radiowe) pod nadzorem radiotelegrafisty drugiej lub pierwszej klasy.

§ 5. Świadectwo radiotelegrafisty pierwszej klasy może uzyskać osoba, która:

- 1) ukończyła 21 lat,
- 2) ukończyła szkołę średnią (ogólnokształcącą lub zawodową),
- 3) w służbie morskiej odbyła co najmniej dwuletnią praktykę na statkach morskich lub stacjach nadbrzeżnych w charakterze radiotelegrafisty drugiej klasy, a w służbie lotniczej odbyła praktykę (co najmniej 50 godzin lotu na statkach powietrznych wyposażonych w urządzenia radiowe) pod nadzorem radiotelegrafisty pierwszej klasy.

§ 6. Świadectwo ogólne radiooperatora w służbie morskiej może otrzymać osoba, która:

- 1) ukończyła wyższą szkołę morską lub inną wyższą uczelnię ze specjalizacją „radiokomunikacja morska” lub podobną,
- 2) w służbie morskiej odbyła co najmniej dwuletnią praktykę na statkach morskich lub stacjach nadbrzeżnych, wykonując czynności radiotelegrafisty, pod nadzorem osoby mającej jedno ze świadectw wymienionych w § 1 pkt 4 i 5.